

To sjældnere pelagiske Berycider.

Af

Dr. Chr. Fr. Lütken.

(Hertil Tab. V.)

Foruden en stor Mængde prægtigt farvede tropiske (især indiske og indopacifiske) Kystfiske af Slægterne *Holocentrum* og *Myripristis*, omfatter Berycidernes Familie en Række utvivlsomme Dybvands-Slægter, samt flere andre, om hvis Forekomst og Liv endnu kun lidet er bekendt, formodentlig netop fordi de ogsaa tilhøre Havets dybere Vandlag. «They are only captured at enormous depths», siger Lowe¹⁾ om *Beryx*-Arterne ved Madera, uagtet disse Fiske næsten daglig kunne træffes der paa Fiske-torvet; deres Hjem er i en Dybde af 3—400 Favne, skjønt mindre Exemplarer kunne træffes paa 150—200 Favne. *Polymixia nobilis* fanges ifølge Valenciennes ved de kanariske Øer paa 250 Favnes Dybde²⁾. *Trachichthys intermedius* opføres i den foreløbige Beretning om «Challenger»s Rejse som taget paa 275 Favne (38° 52 S. Br., 169° 20 Ø. L.)³⁾. *Hoplostethus* og

1) Fishes of Madera p. 49. *B. decadactylus* fanges ifølge Valenciennes ved de kanariske Øer paa 250 Favnes Dybde (Webb & Berthelot, Hist. naturelle des Iles Canaries, Poissons p. 14). *B. borealis* er fanget ved Norges Vestkyst paa 2—300 Favnes Dybde (R. Collett, Norges Fiske, p. 15).

2) l. c. p. 42. «Rarior in alto prope Maderam» (Lowe, Trans. Cambr. Phil. Soc., VI, p. 198).

3) Proc. Royal. Soc., XXIV (1876) p. 542.

Anoplogaster ere ligeledes utvivlsomt Dybvandsformer, og til samme Kategori henfører Günther vistnok ganske rigtigt *Melamphaës typhlops*, uagtet det Exemplar, som Lowe fik af denne Fisk, blev fanget (i hans Nærværelse) svømmende paa Overfladen, 1 $\frac{1}{2}$ «league» fra Kysten, en varm, stille Dag i September Maaned. Det lader sig derfor med stor Sandsynlighed forudsige, at der af denne Gruppe endnu vil blive opdaget adskillige nye Former, efterhaanden som man bedre lærer at sætte sig i Forbindelse med Dybets Dyreliv. Den første af de Former, jeg her skal gjøre til Gjenstand for Omtale, er en slig ny Type, om jeg end tror, at det lader sig forsvare at henføre den til en allerede tidligere opstillet Slægt. Den anden har ikke den Nyhedens Interesse, men er dog, saa vidt vides, kun én Gang forblevet funden; jeg har betegnet dem begge som pelagiske, fordi de ere fundne i Maven paa Højsøfiske (Dolfiner og Albecorer); men deres Sjældenhed ikke mindre end deres ejendommelige Fysionomi tyder paa, at de snarere høre til de dybere Vandlags Beboere end til den egentlige Overflade-Fauna.

1. *Melamphaës megalops* n. sp.

(Tab. V., Fig. 1—3).

Slægtsnavnet *Melamphaës* er af Günther (1864) sat i Stedet for det Lowe'ske *Metopias* (1843), der tidligere havde fundet Anvendelse mere end én Gang, paa forskellige Steder i Zoologien; den typiske Art (*M. typhlops*) er et Medlem af Maderas karakteristiske Dybhavsfauna. Det foreliggende Exemplar af en ny Art, formentlig af denne Slægt, er fundet i Maven paa en Dolfin (*Coryphæna*) i Atlanterhavet, Syd for Azorerne. I Betragtning af, at det har været i en Fiskemave, er det ret vel bevaret, og jeg har saa meget mere trot at kunne ofre det en Beskrivelse og en Afbildning, som Slægten ikke tidligere har været Gjenstand for ikonografisk Fremstilling. Da det i 1867 blev overladt Museet af Hr. Cand. mag. J. Collin, kunde jeg kun oplyse, at det «repræsenterede en ny Slægt af Berycidernes

Gruppe, nærmest beslægtet med *Hoplostethus*. Jeg kjendte nemlig den Gang endnu ikke Günthers Slægt *Melamphaës*, som først er opstillet i et «Appendix» i et meget senere (5te) Bind end det, der afhandler Beryciderne; og selv om jeg havde med større Opmærksomhed gjennemlæst Lowes Beskrivelse fra 1843 af hans *Metopias*, vilde jeg næppe i hans formentlig «blødfinnede» Fisk have kunnet erkjende noget med den foreliggende beslægtet.

Exemplaret har — Halefinnen medregnet — en Totallængde af 82 Mm.; Legemets største Højde, ved Begyndelsen af Rygfinnen, er 21 Mm. eller omtrent en Fjerdedel af Totallængden og lidt mindre end Længden af det forholdsvis store Hoved (23 Mm.); Halens Højde tæt bagved Ryg- og Gatfinnen er 10 Mm. eller knap det halve af Legemets største Højde; Øjets Tværmaal er 6—7 Mm. eller rigelig en Fjerdedel af Hovedets Længde; Pandens Brede bagtil, hvor den er størst, er 10 Mm., fortil, hvor den er mindst, ikke 5 Mm.

Hovedet er noget sammentrykt ligesom Kroppen, Halen forholdsvis lang og smækker. Hovedets temmelig plane Rygflade er udstyret med flere opstaaende, om end lave og fine, ribbede og randtornede Benkamme¹⁾. Den øvre Øjehulerand dannes saaledes af en næsten vandret, noget buet, fremspringende fin Kam med takket Rand, der bagtil, ved Øjehulens øvre Baghjørne, ender med og løber ud i en Torn, der er rettet bagud og noget opefter; lidt foran dette Punkt er der et Udsnit i Kammen, og den ender fortil oven over Næseborene. Der er dernæst to lodrette, ligeledes ribbede og takkede Kamme, der løbe nogenlunde parallelt, men dog noget bugtet, efter Længden, paa Pande- og Issepartiet. De begynde længere bagtil end Orbitalkammene, men ende ogsaa et Stykke bagved disses forreste

¹⁾ Hos *M. typhlops* beskrives disse Kamme som forbundne ved Hinder, der saaledes dække det saakaldte Slimrørsystem og ere gjenembrudte af dettes fine Porer. Maaske vilde Forholdet her have været at beskrive paa lignende Maade, hvis Exemplaret havde været aldeles friskt og uskadt.

Endepunkt; lidt bagved deres eget forreste Endepunkt ere de gjennembrudte ved Grunden af et Hul. Ogsaa Øjets Bagrand omgives af en uregelmæssigt takket fin Benkam; der er ligesom en hul Rende mellem den øvre takkede Rand af den Knogle, som begrænser Øjehulen nedentil (*Suborbitale*), og den samme Knogles nedre, ligeledes kamformigt fremspringende og takkede Rand, under hvilken den ikke meget fremskydelige Overkæve næsten kan skjule sig aldeles. Ogsaa Førgjællelaaget har ligesom en dyb og bred Rende mellem Knoglens to fremspringende, fint tornede Rande, den forreste øverste og den bageste underste. Der er nogle Smaatorne i Randen af *Suboperculum* og *Interoperculum* og ligeledes nogle Ribber og Torne (af hvilke sidste især den underste er tydelig) paa den øverste frie Rand af selve *Operculum*. Der er endvidere to parallelle Rækker af Torne eller Torngrupper og Tornkamme tværs over Nakkeregionen og en fremspringende Kam langs hen ad begge Underkjevens Grene. Der er endelig en opstaaende Torn og en kort Benkam i Midtlinien paa Næsebenet, og under denne, foran Øjnene, paa hver Side nogle bugtede Smaakamme og Torngrupper, hvorved hint Parti sættes i Forbindelse med de fremspringende Rande af *Suborbitalia*. Snuden er i øvrigt overmaade kort og falder stejlt, saa at sige lodret af foran Øjnene. Munden er temmelig stor, Mundspalten skraat opstigende; Overkævebenet ender under Pupillens Bagrand, og Underkjevens Symfyse springer ubetydeligt frem foran Overkæven, ogsaa naar Munden er lukket. Tænderne i begge Kjæver danne kun et smalt Bælte og ere overmaade fine. Der er 4 Gjæller paa hver Side, en Spalte bagved den sidste, samt en lille Gjællelaagsgjælle. Den forreste Gjællebues fortil vendende Takker ere lange og tæt stillede, de følgende kortere; alle ere de væbnede med fine kegedannede Tænder, stillede i dobbelt Række.

Straaletallet er: B: 8; D: 3 + 11; A: 1 + 9; P: 10 — 11; V: 1 + 7; C: 5 + 17 + 4. Den forreste Rygpigstraale er meget

kort, de to andre tiltage jævnt i Længde, dog er den tredje endnu en Del kortere end de nærmest følgende Blødstraaler. Gatfinnens Pigstraale er kun lidt over halv saa lang som denne Finnes længste Blødstraale. Begge disse Finner ere ligesom Halefinnen ved deres Grund dækkede eller ligesom omfattede af Skeder af Skæl. Rygfinnens Længde (langs med dens Grund) er det dobbelte af Gatfinnens, men kun det halve af dens Afstand fra Halefinnen. Denne er noget indbuet paa Midten; af dens ukløvede Straaler er kun en for oven og neden saa lang som de kløvede; de andre ere kun korte Støttestraaler. Brystfinnerne ere saa lange, at deres Spidser naa næsten til Enden af Rygfinnen, og Bugfinnerne, der ere fæstede lidt foran Brystfinnerne, række næsten lige saa langt; deres Pigstraale er ikke halv saa lang som de andre Straaler. Skællene ere store, cycloide, d. v. s. uden Tænder eller Torne, men med fine concentriske Kredslinier, stundom er der et meget lille glat Midtfelt eller Midtpunkt, der danner ligesom en Navle midt paa Skjællet. Der har været omtrent 34 Rækker fra Nakken til Halefinnen og 9 mellem Rygfinnen og Bugens store uparrede Midtrække. En Sidelinie (der ogsaa siges at mangle hos *M. typhlops*) er ikke erkjendelig. Farven er overalt mørkbrun eller sodbrun og har vistnok i frisk Tilstand været kulsort; ogsaa Mundhulen og Gjællehulen ere aldeles sorte.

Den væsentligste eller mest iøjnefaldende Forskjel mellem *M. megalops* og *M. typhlops* er vistnok — foruden Afvigelserne i Ryg-, Gat- og Brystfinnernes Straaletal — den, som Navnet udtrykker, nemlig at den sidst nævnte har et lille Øje, hvis Tværmaal kun er en Sjettedel af Hovedets Længde og to Tredjedele af Snudens, medens det hos *M. megalops* er stort, dets Tværmaal omtrent en Fjerdedel af Hovedets Længde og dobbelt saa stort som den korte Snudes Længde. Ogsaa i et andet Punkt maatte Slægtsdiagnosen ændres lidt; naar det nemlig hedder, at «Gjællelaagsknoglerne ere ubevæbnede», er dette ikke aldeles

rigtigt for den nye Arts Vedkommende, hvor de i det mindste have en svag Tornvæbning. Bryst- og Bugfinnernes større Længde afgiver uden Tvivl ogsaa et godt Artsmærke for *M. megalops*. Jeg erkjender, at Afgivelserne i Straaletallet (saaledes som dette angives af Günther) og Øjnenes forskellige Størrelse kunde fremkalde Tvivl, om ikke den foreliggende Art hellere maatte opstilles som egen Slægt; hvortil jeg dog vil bemærke, at det ikke synes unaturligt, at nær beslægtede Dybvandsfiske kunne have, den ene et forholdsvis stort, den anden et forholdsvis lille Øje. Straaletallet angives en hel Del anderledes hos det første Exemplar, som Lowe fik og som desværre er gaaet tabt (D: 4.14, A: 4.7), end hos hans andet Exemplar (D: 6.11, A: 2.6), der ligger til Grund for Günthers Beskrivelse og opbevares i British Museum. At Skællene beskrives som «smaa» af Lowe, og «store» af Günther, er vel en Unøjagtighed hos førstnævnte, og rimeligvis gjælder det samme om Forskjellen i Straaletallene.

Indtil en umiddelbar Sammenligning kan anstilles, har jeg trot at komme Naturen nærmest ved at udvide Slægten *Melamphaës* saa meget, at den ogsaa kan optage denne Art¹⁾; men jeg maa indrømme Muligheden af, at det kunde vise sig rigtigst at opstille en egen Slægt for den. Da jeg ikke har kunnet anstille en slig Sammenligning mellem Arterne, er nedenstaaende Diagnose mere beregnet paa at give et Résumé af Karaktererne for *M. megalops* end paa just at stille denne paa ethvert Punkt i den skarpest mulige Modsætning til den ældre Art.

Melamphaës megalops Ltk. n. sp. *Color niger; longitudo capitis summam altitudinem corporis paullo superans duas septimas partes æquat longitudinis totius (pinna caudali inclusa);*

¹⁾ Jeg kan tilføje, at jeg senere har tilsendt Hr. Dr. Günther Tegningen af *M. megalops* m., med Anmodning om at sammenligne den med *M. typhlops*. Han har havt den Godhed at meddele mig, at han er af samme Mening som jeg, at begge Fiske tilhøre samme Slægt; hos *M. typhlops* er Øjet omtrent halv saa stort som hos *M. megalops*.

altitudo caudæ post pinnam dorsalem et analem octava pars longitudinis totius; diameter oculorum magnorum quartam partem superat longitudinis capitis, bis fere rostrum breve verticaliter truncatum. Ossa capitis plurima cristis tenuibus humilibus costato-dentatis armata; ossa opercularia omnia margine plus minus denticulato. Pinnæ pectorales et ventrales elongatæ ultra anum productæ, apicem fere pinnæ dorsalis attingunt. Numeri radiorum: B: 8; D: 3.11; A: 1.9; P: 10—11; V: 1.7; C: 5.17.4. Squamarum series 34 transversales, 9 longitudinales. Habitat in alto mari atlantico subtropicali (in ventre *Coryphæncæ inventus*).

2. *Anoplogaster cornutus* (Val.)

(Tab. V, Fig. 4—7).

I fjerde Bind af «Histoire naturelle des Poissons» (1829) beskrevne og afbildede Cuvier og Valenciennes en mærkelig Dybvandsfisk fra Middelhavet — «un échantillon de ces richesses que la Méditerranée recèle dans ces abymes et qui n'attendent, pour être révélées aux naturalistes, que des yeux qui sachent les voir et des plumes qui veuillent prendre la peine de les publier» — hvoraf Verany havde faaet ét Exemplar af Fiskere i Nizza. Den vides ikke senere at være gjenfunden i Middelhavet¹); derimod har Lowe faaet 3 Exemplarer ved Madera, hvor den dog er saa sjælden, at den egentlig var Fiskerne ubekjendt²). Cuvier og Valenciennes stillede denne Fisk, *Hoplostethus mediterraneus*, blandt de Panserkindede, men de gjorde dog tillige opmærksom paa, at den kom meget nær til Slægten *Trachichthys* Shaw³), som de — vistnok aldeles rigtigt — havde givet Plads blandt Beryciderne, ja de opkastede endog

¹) Maaske ved Algier? «Explor. Scientif. de l'Algérie. Poiss. p. 42» (cit. eft. Günther).

²) *Trachichthys pretiosus* Lowe, Fishes of Madera (1843—60), pl. IX, p. 35 etc. Exemplarernes Størrelse var $7\frac{1}{2}$ — $8\frac{3}{8}$ Tom.

³) Naturalists Miscellany, X. pl. 378; General Zoology, IV, 1, p. 630, pl. 92.

Tvivl, om disse to Slægter virkelig vare generisk forskjellige. Senere (1833), i det 9de Bind af samme Værk, føjede Valenciennes hertil Beskrivelsen af en anden *Hoplostethus*-Art, *H. cornutus*, hvoraf Gay havde fundet et enkelt Exemplar i Maven paa en Haj, der var harpuneret i Atlanterhavet paa 26° S. Br. Saa vidt man af Beskrivelsen kunde dømme — thi afbildet blev den ikke — har denne Fisk adskillig almindelig Lighed med *H. mediterraneus*, men den afviger dog fra denne i ét væsentligt Forhold; den er nemlig ikke dækket med Skæl, men med en Slags «Ruheder» (apretés), og det var derfor vistnok fuldkommen rigtigt, at Günther skilte den fra *Hoplostethus* ved et eget Slægtsnavn og benævnedes den *Anoplogaster*. Da den ingen egentlige Skæl har, manglede den nemlig ogsaa den særegne Udvikling af Bugskællene, som udmærker den middelhavske Art og som har givet Anledning til dennes Slægtsbenævnelse.

Af *Anoplogaster cornutus* (eller en meget lignende Fisk) fandt afdøde Kaptajn V. Hygom i 1863, foruden flere mere eller mindre opløste, tre Exemplarer, 32—43 Mm. lange (foruden Halefinnen), i en forholdsvis vel bevaret Tilstand, i Maven af en «Albecore» (*Thynnus albecore?*), der blev fanget paa 31° N. Br. og 40° V. L. i Atlanterhavet¹⁾. Jeg maa indrømme, at der kunde maaske rejses nogen Tvivl, om det er selvsamme Art som *A. cornutus*; dog er der overvejende Sandsynlighed for, at det forholder sig saa. Den her meddelte Afbildning, som er den første, der er givet af en *Anoplogaster*, vil under alle Omstændigheder kunne gjøre den Nytte, at lette Gjenkjendelsen af denne ret mærkelige pelagiske Slægts-Typus. De Afvigelser, der afdækkede sig ved en Sammenligning med Valenciennes's vistnok omhyggelige Beskrivelse, referere sig fornemmelig til Legemets Proportioner; kun en umiddelbar Sammenligning vilde

¹⁾ Samme Albecore-Mave indeholdt et Exemplar af den sjældne Fiskeslægt *Pteraclis* i ret vel bevaret Tilstand, foruden flere opløste.

kunne afgjøre, om der dertil skulde knytte sig andre positive Skjelnemærker¹⁾. En kort Beskrivelse bør dog i ethvert Tilfælde ledsage Afbildningen, og jeg skal derfor meddele en saadan:

Huden er overmaade tynd, og Fiskens Bygning gjør i det hele et svagt eller løst Indtryk, som hos andre Dybvandsformer. Man ser straks baade heraf og af hele Legemsformen, at den ikke er skabt til livlig Færd i Vandets Overflade, men til et stille Liv paa Dybet. I Sammenligning med den yderst ubetydelige Haledel ere Krop og Hoved, skjønt forholdsvis korte, særdeles udviklede; de danne tilsammen et forholdsvis kort og temmelig tykt, ovalt Legeme. Dettes Højde er en Del mere end den halve Totallængde, naar Halefinnen holdes ude af Betragtning (ikke, som Valenciennes beskriver det, lig Halvdelen af denne), og Tykkelsen lidt over eller under det halve af Højden (ifølge Valenciennes kun en Femtedel!). Hovedets Længde er over en Tredjedel af Totallængden, Øjets Tværmaal næsten en Tredjedel af det korte Hoveds Længde, hvoraf Pandens Brede mellem Øjnene omtrent udgjør det halve. Paa hvert Pandeben midt over Øjet er der en lille fremstaaende Spids, fra hvilken lave, fint tornede Linier eller Ribber udstraale vifteformigt, især bagtil mod Nakken og nedad mod den øvre Øjehulerand. Paa Grænsen mellem Nakken og Tindingfladen, i selve

¹⁾ Dr. Sauvage ved Pariser-Museet, hvem jeg havde tilsendt Tegningen af denne Fisk, med Anmodning om at vise mig den Godhed at sammenholde den med Original-Exemplaret af "*Hoplostethus cornutus*", har senere velvilligst meddelt mig, at dette Exemplar er i meget maadelig Tilstand (en Del af Bugen mangler saaledes), men ikke lidt større end vort største (Totallængde 77 Mm., Hovedets Længde 30 Mm., dets Højde 38 Mm.) Han finder det i øvrigt ganske stemmende med Tegningen, med den ene Undtagelse, at Nakke- og Forgjællelaagstornene ere lidt kortere — en Forskjel, der vistnok kun er en Følge af, at Pariser-Museets Exemplar er større og ældre. Den ovenfor antydede og af Forsigtighed dikterede Tvivl om Artsenheden maa saaledes betragtes som bortfalden, og det vinder i Sandsynlighed, at den nedenfor beskrevne mindre, men endnu mere lang-tornede, yngre Form (Fig. 6) endvidere tilhører den samme Art.

Nakkelinien, er der endvidere, paa hver Side af Hovedet, en ru Torn, men denne er større end Pandetornen ($2\frac{1}{2}$ —3 Mm.) og rettet bagud; og fra dens Grund udgaar ligeledes en Vifte af lave ru Ribber, som til Dels mødes med dem, der udstraale fra Pandebenenes Midtpunkter; derimod ses der ikke nogen tydelig fremstaaende Spids i Midten af Nakkeranden. Midten af Pande-regionen indtages af en skæv-rudeformig Fordybning, og foran eller nedenfor den, mellem den og den lille Fordybning, hvori Næseborene have deres Leje, er der paa hver Side af Midtlinien en femkantet Fordybning, som ender forneden, tæt over Kjæveranden, med en nedadvendt Spids. Forgjællelaaget løber ud i en kort og stærk, nedadrettet ru Torn, bagved hvilken der ses en mindre, som er rettet lidt skraat bagud. Der er desuden nogle Smaatorne i Nakke-Tindingregionen. Mundspalten er meget stor og skraat stillet, Underkjævens Grene brede (dybe), og deres Symfyse springer noget frem foran Overkjævens Midte, ogsaa naar Munden er lukket. Kjævetænderne ere ikke særdeles talrige eller store, Underkjævens størst, skjønt af ulige Størrelse. Der er endvidere nogle smaa Tænder paa Gjællebuerne nærmest ved Tungen, og ved Indgangen til Svælget ses oventil en Gruppe krumme Svælgænder paa hver Side. Gjællespalten er meget stor, som hos andre Berycider; der er en lille Gjællelaagsgjælle, men der findes ingen Spalte bagved fjerde Gjælle; Gjællebuernes fortil vendte Forlængelser ere til Dels lange og fine.

Finnerne ere i det hele svagt udviklede; Brystfinnernes Fæste er vandret, Bugfinnerne fæstede i en Linie tæt bagved dem, temmelig langt fra hinanden. Straaletallene: B: 8; D: 17; A: 9—10; P: 16; V: 7. Den skælfri Linie, med faa vidt adskilte Porer, som repræsenterer Sidelinien, løber parallelt med Ryglinien og temmelig tæt ved denne. De Dannelser, der træde i Skællenes Sted og som vel kunne opfattes som abnorme Skælformer, vise sig paa mange Steder af Legemet, f. Ex. paa Bugdelene og Hovedets Sider, kun som en tæt Brolægning af smaa bløde Knuder eller lave Vorter, men antage paa Kroppens

Sider og navnlig paa Ryggen ved de fra dem udgaaende korte og fine Forlængelser en stjerneformig eller cilieret Karakter. Dette synes endog at være Skællenes normale Beskaffenhed, og det er maaske kun som Følge af Slid, at de, især mod de nedre Legemsdele, antage en glattere Beskaffenhed. Paa de allerfleste Steder har Legemet ligesom et Overtræk af Sølv — svagest paa Ryggen — under hvilket et mørkere Pigment skinner mere eller mindre igjennem. Der er en større trekantet sort Plet under Brystet, forlængende sig fortil med en Stribe henad Isthmen mellem Gjællespalterne og med hver af Baghjørnerne hen imod Bugfinnerne. Længere tilbage under Bugen er der en anden lille mørk Plet og tre andre umiddelbart foran og bagved Gatfinnen samt midt mellem denne og Halefinnen.

Maven er stor, tyndhudet og rummelig, og fandtes stuvet med nogle Smaaafiske og en Mængde Krebsdyr, især flere Arter af Hyperiner, hvoriblandt nogle af meget anselig Størrelse; Tarmen er tynd og ikke særdeles lang, *Coecca pylorica* faa (6); Svømmeblæren lille, pæreformig; Hvirvlernes Antal 26.

Jeg lader følge nogle Udmaalinger af alle 3 Exemplarer, skjønt de paa en saa blød, formløs Skabning ikke kunne have absolut Nøjagtighed:

Totallængden uden Halefinnen . . .	43 Mm. ¹⁾	39 Mm.	32 Mm.
Legemets Højde	24 —	23 —	19 —
— Tykkelse	9 —	10 —	11 —
Hovedets Længde	16 —	15 —	13 —
Øjehulens Tværmaal	5 —	5 —	
Pandens Brede	8 —	8 —	

Af en anden Søfarende (Hr. Iversen) har Museet i 1871 modtaget et ufuldstændigt Exemplar af en *Anoplogaster*, fanget paa 25° N. Br. og 31° V. L. Da største Delen af Hovedet

¹⁾ Af de halv opløste Individuer var et mindst 55 Mm., maalt paa samme Maade.

mangler, kan Totallængden (uden Halefinnen) kun tilnærmelsesvis angives til c. 14 Mm. Hvad der er tilstede af det synes ikke at frembyde nogen anden Forskjel fra de ovenfor beskrevne end at Nakke- og Forgjællelaagstornene (jfr. Fig. 6) ere paafaldende lange, 5 Mm. Skjønt det vilde være noget overraskende, at der kunde være en saa stor Aldersforskjel i Udviklingen af denne Bevæbning mellem Exemplarer, der ikke staa hinanden fjærnere i Størrelse for øvrigt, anser jeg det dog for rigtigere at blive staaende ved denne Tydning end at tolke det omhandlede Stykke som antydende en ny mere langtornet *Anoplogaster*-Art.

Blandt de ovenfor omtalte Smaafiske i de Hygomske Fiskes Maver var der endvidere tre Unger af en i det mindste meget nærstaaende Form; de vise endnu ikke Spor til Skæl, have lange Nakke- og Forgjællelaagstorne, men ere ikke saa vel bevarede, at der paa dem kan bygges en mere i det enkelte gaaende Beskrivelse. Jeg har imidlertid ladet udføre en Skitse af dem (Fig. 7), hvilken dog af den anførte Grund ikke kan gjøre Krav paa fuldstændig Nøjagtighed. At de mangle Bugfinnerne, vil maaske synes den væsentligste Hindring mod at henføre dem til *Anoplogaster*-Slægten; rigtignok er det meget almindeligt, maaske Regel, at Fiskenes Bugfinner anlægges efter deres Brystfinner (jfr. f. Ex. C. Sundevalls Afhandling «om fiskyngels utveckling» i 1ste Bind af det Svenske Videnskabernes Selskabs nye Række af Afhandlinger). Men det synes dog noget paafaldende, at en forholdsvis saa stor Fiskeunge endnu skulde mangle dem, hvis den var bestemt til at faa dem, og man vil derfor maaske foretrække den Antagelse, at de tilhøre en ubekendt bugfinneløs Slægt, der i øvrigt staaer *Anoplogaster* nær. Mig forekommer det dog naturligt, at tyde dem som Unger af *A. cornutus*, og denne Tydning vil i al Fald for mig staa ved Magt, indtil andre Oplysninger maatte kaste nyt Lys over Spørgsmaalet. At forbigaa dem helt, fordi jeg ikke kunde sige noget afgjørende om dem, syntes mig urigtigt.

